

в Палестина нямат друга надежда, освен нашия освободителен поход. Патриархът на Александрия писъл на светия отец Хонорий, че людете край брага на Нил и Иордан чакат могъщия аламенски император – като спасител на света. Поробените християни на изток живеят тежки часове. Техните притеснители ги смятат за по-долни от кучета и нямат милост към тях. Къщите и храмовете им са разрушени, животът им е застрашен всеки миг. Не им се повелява да носят оръжие, нито да имат коне, нито да си строят къщи. Ето, и кралицата на Георгия писала на Светия отец, че чака само пристигането на крестоносците, за да даде и тя войската си в тяхна помощ. Нейният народ е смел и воинствен. Мюсюлманите се боят много от тях.

– А от другите земи кой е обещал да дойде? – попита Лудвиг.

– От Англия Корнуелският херцог, от Франция Бургундският херцог, Наварският крал и много други.

– Напоследък се разправяше, че на небето се явил голям огнен кръст... – попита тихо Елисавета.

– Това е знак на Божията воля – каза великият майстор на Тевтонския орден и продължи към ландграфа. – При вестта за явяването на кръста, шестдесет хиляди англичани се втурнали в църквата и дали клетва, че тръгват за Палестина... – той млъкна, отправи остър взор към Лудвиг, сложи тежко десницата си на рамото му и попита:

– А ти, какво решение ще вземеш, ландграфе Тюрингски?

Младият владетел не отклони взор от очите на великия майстор. Само за миг погледна жена си. Тя наведе смирено светлото си чело, скрасти ръце в няма молитва.

– Приемам кръста. Ще замина.

Настана дълбоко трепетно млчание. Елисавета полека отиде към мъжа си. Облегна глава на гърдите му. Не каза нито дума.

Старата ландграфиня и Хайрих бързо се спогледаха. За пръв